

1

У Довсона Коула галюцинації почалися після вибуху на платформі — у день, коли він міг загинути.

Він був певний, що за чотирнадцять років на платформі бачив усе. У 1997 році на його очах гелікоптер втратив управління просто перед посадкою й, умиць перетворившись на вогняну кулю, розбився об палубу, завдавши Довсону опіків спини другого ступеня, коли той намагався врятувати хоч когось з екіпажу. Тринадцятеро людей, більшість з яких перебувала в гелікоптері, загинули. Чотири роки потому, коли на платформі обвалився кран, металевий уламок завбільшки приблизно із баскетбольний м'яч ледве не зніс Довсонові голову. У 2004-му він став одним із тих кількох працівників, що залишилися на вежі, коли налетів ураган «Іван»: швидкість шквального вітру сягала понад сто миль¹ на годину, а хвили були такі, що, дивлячись униз на опори, які ледве трималися, він мимохіть думав про парашут. Небезпека чигала усюди: люди послизалися, все навкруги ламалося, а синці й порізи були невід'ємною частиною життя команди. Довсон бачив за цей час більше переломів, ніж міг би перелічити, дві епідемії харчових отруень, що звалили з ніг усю команду,

¹ Одна миля дорівнює приблизно 1,6 кілометра. (Тут і далі прим. пер., якщо не вказано інше.)

а два роки тому, у 2007-му, на його очах став тонути корабель постачання, який тільки-но відійшов від вежі; в останній момент його витяг катер берегової охорони, який проходив поблизу.

Але цього разу все було дещо інакше. Оскільки виток не сталося, — у цьому випадку системи безпеки запобігли б значним викидам — національна преса майже не приділила цій пригоді уваги й через декілька днів усі про неї забули. Та для тих, хто там був, то був нічний кошмар. Аж до моменту вибуху все йшло як завжди. Довсон оглядав насосні станції, коли один із резервуарів несподівано вибухнув. Ще до того, як він устиг усвідомити, що трапилось, його жбурнуло ударною хвилею об стіну сусіднього ангара. Далі полум'я охопило усе навколо. Уся вежа, вкрита патьоками нафти й мастила, миттю перетворилася на пекло, що поглинало платформу. Далі два сильні вибухи струснули вежу ще дужче. Довсон пам'ятав, як намагався відтягти декілька тіл подалі від полум'я, але четвертий вибух, ще дужчий, ніж попередні, підняв його у повітря вдруге. Спогади про падіння у воду — падіння, якого він міг не пережити, — були розпливчастими. Наступне, що він пам'ятав, — як його носило хвилями Мексиканської затоки десь за дев'яносто миль від луїзіанської бухти Вермільйон.

Як і більшість інших, він не встиг натягти рятувального костюма чи дістатися до плоту, але з-поміж хвиль бачив, як якийсь чорнявий чоловік махає йому рукою, наче закликаючи Довсона пливати до нього. Довсон, знесилений і контужений, став вигрібати у той бік, борючись із океанськими хвилями. Важкі від води одяг та черевики тягли його на дно, а коли руки і ноги майже відмовили, він зрозумів, що невдовзі загине. Йому здавалося, що він уже близько, проте величезні хвилі, що

здіймалися навколо нього, не давали змоги у цьому пересвідчитися. І тоді серед розкиданих по поверхні уламків він помітив загублений кимось рятувальний пояс, і, зосередившись з останніх сил, вхопився за нього. Пізніше дізнався, що на час, коли його підібрав корабель-постачальник, що вирушив до місця пригоди, він провів у воді майже чотири години і що його віднесло майже на милю від платформи. Його витягли на борт, віднесли в каюту до інших уцілілих. Довсона трусило від переохолодження, в очах темніло. І хоч усе навколо здавалося йому розмитим — пізніше його стан діагностували як «струс середнього ступеня» — він розумів, як насправді йому пощастило. Він бачив людей зі страшними опіками на руках і плечах, у когось із вух текла кров, хтось страждав від численних переломів. Більшість із них він знав на ім'я. На платформі було не так багато місць, де люди могли б проводити вільний час; фактично, це було невелике селище посеред океану, і всі рано чи пізно зустрічалися в кафетерії, кімнаті відпочинку чи у спортзалі. Однак один чоловік видався незнайомим — той, хто начебто роздивлявся його прямисінько через переповнену кімнату. Темне волосся, приблизно сорок років, одягнений у синю штурмівку, яку, напевне, позичив хтось із команди. Довсонові цей чоловік здавався зайвим, він скидався швидше на конторського працівника, аніж на простого нафтовика. Чоловік помахав рукою, і Довсон відчув, як волосся на потилиці стає сторчма: одразу виринули спогади про силует посеред хвиль. Це був *той* чоловік. Але перш ніж Довсон усвідомив джерело своєї тривоги, хтось накинув йому на плечі ковдру й повів углиб кімнати, де чекав медпрацівник.

Коли він повернувся на своє місце, темноволосого чоловіка вже не було. Протягом наступної години корабель

підібрав ще більше вцілілих, і в міру того, як до тіла поверталось відчуття тепла, Довсона дедалі більше цікавило, що трапилося із рештою його команди. Людей, з якими він пропрацював багато років, не було видно. Пізніше він дізнався, що загинуло двадцять чотири особи. І більшість тіл, хоч і не всі, було знайдено. Оклигуючи в лікарні, Довсон весь час намагався осмислити факт, що деякі родини так і не отримали можливості попрощатися із загиблими.

Після вибуху сон важко давався — не через страхи, а через постійне відчуття, наче за ним стежать. Він почувався... *одержимим*, як би смішно це не звучало. Удень і вночі йому постійно ввижався невловний рух десь на периферії зору, але скільки б він не оглядався, не знаходив нікого й нічого, щоб пояснити це відчуття. Йому було цікаво, чи справді він втрачає глузд. Лікар волів пояснити усе посттравматичною реакцією на стрес, завданий нещасним випадком, і тим, що мозок Довсона таким чином видужує від струсу. Таке пояснення мало рацію, але Довсонові від того легше не ставало. Він покірно кивнув у відповідь, отримав рецепт на снодійне, але за ліками так і не пішов.

Поки жорна правосуддя перетирали справу, Довсона було відправлено в оплачувану відпустку на півроку. Три тижні потому компанія запропонувала йому компенсацію, й він підписав папери. На той час до нього встигло звернутися зо п'ять юристів із пропозицією першим подати колективний позов, але йому не хотілося морочитися. Він погодився на компенсацію і того ж дня перевів кошти у готівку, якої було достатньо, аби справляти враження заможної людини. Далі він пішов до свого банку і переслав кошти на рахунок на Кайманових островах. Звідти їх було переведено на рахунок у Панамі, який вдалося відкрити без зайвої тяганини, а вже звідти — у місце

призначення. Як завжди, простежити за коштами було майже неможливо.

Він лишив собі достатньо, аби оплатити оренду та інші витрати. Йому не треба було багато. Довсон мешкав у одномісному вагончику в кінці ґрунтової дороги в одному з передмість Нового Орлеану, і всі, хто проходив повз його житло, певно, вважали, що єдиною прикметою вагончика було те, що він не потонув під час «Катріни» у 2005-му. Покритий подертими й вицвілими пластиковими панелями, вагончик примостився на шлакоблоках — тимчасовому фундаменті, який із плином часу виявився постійним. У вагончику були одномісна спальня, санвузол, захаращений куток для гостей і кухня, де ледве влізав малесенький холодильник. Гідроізоляції майже не було, і вологість так пожолобила підлогу за довгі роки, що Довсона не полишало враження, наче він пересувається похилою ковзанкою. Лінолеум у кухні тріснув по кутах, крізь подертий килимок просвічувала підлога, а невелике приміщення прикрашав мотлох, придбаний у крамницях вживаних речей. На стінах не було жодного фото. І хоч він жив там майже п'ятнадцять років, почувався там радше не як удома, а як у місці, де можна попоїсти, поспати і помитися.

Та хоч яким старим був Довсонів вагончик, виглядав він не гірше за будинки в Гарден Дистрікт. Довсон завжди відзначався любов'ю до охайності. Двічі на рік він зашпаровував тріщини й заробляв шви, щоби захистити помешкання від комах та дрібних гризунів, і щоразу, коли збирався на платформу, начисто відшкрібав підлогу у кухні й ванній за допомогою засобів для дезінфекції й перевіряв, щоби в кухонних шафках не лишилося нічого, що могло би зігнити чи запліснявіти. Найчастіше його зміни в морі тривали по тридцять днів, а потім він мав тридцять днів відпочинку, тому всі не сховані в герметичні бляшан-